

Opillisuuden kirous?

Ei oppi pelasta ketään, vaan Kristus! Näin saatetaan esittää vastaväite, kun puhutaan puhtaan raamatullisen opin tärkeydestä. Ja väitteellä on myös vahva perustus: totta kai vain Kristus voi pelastaa – ei mikään oppi tai muukaan aate. Monesti kuitenkin tuon väitteen taakse kätkeytyy opillinen välinpitämättömyys tai jopa harhaoppi. Nykyaikana korostetaan kristittyjen yhteyttä! Mutta usein unohdetaan tai ei ainakaan välitetä siitä, että yhteydelle täytyy olla raamatullinen perusta. Ei voi olla aitoa kristittyjen yhteyttä ilman opillista yksimielisyyttä. Monesti sanotaan, että riittää kunhan ollaan yksimielisiä perusasiasta – eli Kristuksesta ainoana vapahtajana. Näin ajatellen halutaan panna syrjään esim. kastekysymys jotta voitaisiin olla yhteydessä ns. vapaitten suuntien kanssa. Mutta Kristus ja hänen apostolinsa eivät missään anna lupaa tinkiä Raamatun opista, vaan he kehottavat kaikkia yksimielisyyteen ja karttamaan vääriä profeettoja. On myös hyvä muistaa mitä Herramme kastekäskyssään sanoo. Hän ei sano, että apostolien tulisi opettaa vain keskeiset Raamatun totuudet, vaan kaikki, mitä Jeesus on sanonut ja opettanut. Luther oli tunnetusti tarkka tämän asian suhteen. Hän oli siinäkin uskollinen kirjoitetulle sanalle. Tunnettu on hänen sanansa, jota Franz Pieperkin lainaa Dogmatiikassaan: ” Se joka pitää oppiaan, uskoaan ja tunnustustaan totena, oikeana ja varmana, ei voi seistä samassa tallissa sellaisten kanssa, jotka harjoittavat väärää oppia ja edistävät sitä.” (s.563) Tässä hän panee käytäntöön Raamatun sanan: ” Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä?” (2. Kor.6:14) Apostoli Paavalin varoitus vähäisestä hapatuksesta, mikä hapattaa koko taikinan, on myös ajassamme varsin tarpeellinen. Tällainen tarkkuus opin puhtaudesta voi kylläkin vaikeuttaa yhteyksien syntymistä tällaisena liberaalina ja sekaoppisena aikanamme. Kuitenkin juuri meidän aikanamme tarvitaan tätä samaa suoraselkäisyyttä – joskin siitä voi olla seurauksena ”opillisuuden kirous”. On syytä ottaa vakavasti Lutherin varoitus, että väärän ja epäselvän opin myötä on vaarana kadottaa itse Kristus. Eryyisen vaarallista tämä on vanhurskauttamisopin suhteen. Jos vanhurskauttamisopin kohdalla sallitaan pieniäkään poikkeamisia, on tuo Kristuksen menettämisen vaara todellinen. Tämän takia tuntuu todella oudolta se kansankirkon suunta, jossa tingitään vanhurskauttamisopin puhtaudesta Katolisen Kirkon kanssa sovituista julistuksista koskien vanhurskauttamisoppia. Kirkkomme niin kuin kaikki CELC-jäsenkirkot tahtovat olla uskollisia Raamatun sanalle ja Luterilaisille Tunnustuskirjoille lisäämättä tai poisottamatta mitään Pyhän Raamatun ilmoituksesta. Näin uskomalla ja tunnustamalla opillisuuden ”kirous” voi muuttua ja muuttuikin ainakin iankaikkisuudessa opillisuuden siunaukseksi.

Rohkaiskoon meitä vielä Kristuksen esimerkki pitäytymään lujasti totuudessa. Luther kirjoittaa hänen kirjoituksestaan kootussa kirjassa ”Hengellinen Virvoittaja” s. 201 Joh. 18:19 - 21. pohjalta: Niin ylimmäinen pappi kysyi Jeesukselta hänen opetuslapsistaan ja opistaan. Jeesus vastasi hänelle: ”Miksi minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka ovat kuulleet, mitä minä olen heille puhunut; katso, he tietävät, mitä minä olen sanonut”.

”Näin ihmisen tulee puhua seisoessaan hirmuhallitsijan edessä. Se tekee perkeleelle kipeätä, sillä kaikki hänen intonsa tähtää opin heikontamiseen. Hän ei tyydy siihen, että meitä vainotaan, vaan hän ahkeroitsee, että meidät karkoitettaisiin. Mutta kuta kiivaammin perkele raivoaa oppia vastaan, sitä lujempia meidän tulee olla ja sitä kestävämmiin ylläpitää oppia. Herran Kristuksen vastaus tuntui ylipapeista niin pahalta kuin hän olisi heidät puoleksi voittanut. Perkele olisi mielellään suonut, että Kristus olisi nöyryntynyt ja peruuttanut oppinsa. Mutta Kristus ei saata eikä tahdo nöyrytyä perkeleen edessä.”